

Pláč paní Fanyanky

Bylo září – měsíc, který je nejvhodnější pro putování. Také proto se paní Fanyanka přihlásila na pout' do Medjugorje. Už dlouho dopředu se těšila.

Konečně se probouzí do dlouho očekávaného dne. Má už všechno sbaleno. Přesto není klidná: musím si to ještě zkontrolovat. Nejlépe podle listu od vedoucího poutního zájezdu. Takže: jídlo na celý den, peníze, pas – pozor na jeho platnost, potřebné léky apod.

U autobusu je mezi prvními. Vítá všechny příchozí, zvláště svou kamarádku Elišku.

„Tak jsme se přece dočkali,“ odpovídá jí žena, se kterou sedává v kostelní lavici.

Všichni jásají, když se objevuje pan farář. „Musel jsem ještě vyřizovat zástupy,“ omlouvá se, utírá si kapesníkem zpoceně čelo, ale je šťastný, že je mezi svými.

Také řidič se usmívá, i když uložit množství zavazadel dá pořádnou fušku. Konečně všichni sedí a řidič zavírá dveře. Vedoucí zájezdu mluví do mikrofonu: „Nez se pomodlíme, zkontrolujeme si, zdali máme všichni pasy. Přitom si ověřím, jestli jsme všichni: Paní Adamcová..., Bradáčová..., Doležalová..., Holeňová...“

„Mám prošlý pas. Myslela jsem si... To není možné,“ volá Fanyanka.

Zanedlouho brečí, když musí vystoupit. Nemůže ani mluvit, když přebírá od řidiče zavazadlo. Zamává, ale dívá se jinam. „Tak jsem se těšila,“ naříká a jde domů.

Nemůže i nás někdy nepozornost přivést do úzkých? Vždyť podle statistiky je nepozornost, nesoustředěnost nejčastější příčinou dopravních nehod.

Je to vhodná myšlenka i na začátku školního roku. Lehce mi odpovíte na otázku, jaké je nejčastější napomenutí učitele? Zcela jistě: „Dávej pozor!“ Nějak nepozorní jsme všichni, neboť mnoho kajcníků se zpovídá: „Byl jsem nepozorný v modlitbě.“

Kéž jsem pozorný v ministrantské službě. I u oltáře se může stát, že mi utečou myšlenky. Ale bavit se nemusím, ba nesmím. Chyba z takové nepozornosti by byla zaviněná – a to ve službě nejvyššímu Králi.

Josef Janšta
<http://josefjansta.opava.org>

Ilustrace: Jiří Vancura

Létající františkán

Kdyby v 17. století fungovaly sdělovací prostředky tak jako dnes, mohli by si lidé přečíst v novinách tuto zprávu:

23. 7. 1653 byl pod dohledem vrchního inkvizitora a vojenského oddílu dopraven z Assisi do Pietrarobbie františkán Josef D. Jmenovaný vězeň nedbá na zákony státní ani přírodní, je podezřelý z čarodějnictví. Přes snahu zamezit jeho stykům s veřejností odvádí množství lidu od práce a dalších povinností prapodivnými kousky, kterých se dopouští i během slavení mše. Proto bylo rozhodnuto o jeho přemístění z dosahu veřejnosti, které se však nepodařilo utajit, takže delikventa provázely zástupy lidu. Obavy z pokusu osvobodit vězně se nenaplnily. Jistý rozruch vzbudilo uzdravení dvou nemocných, dívky a starce, kterým se podařilo dotknout se oděvu jmenovaného františkána.

Josef D. pochází z neuspořádaných rodinných poměrů. Otec opustil těhotnou manželku, aby unikl zákonu; nebyl totiž schopen splácet dluhy, do nichž se nerozváženě zapletl. Jeho žena porodila syna ve stáji, kde se ze stejných důvodů také ona snažila uniknout spravedlnosti. Syna vychovávala sama v tak špatných hygienických podmínkách, že mu málem přivodila smrt. Vyléčení údajně dosáhla skrze zázrak; ve skutečnosti právě tady můžeme hledat počátky magických kousků jmenovaného. Zanedbával školu a fiaskem skončil pokus naučit ho obuvnickému řemeslu. S pomocí příbuzných se mu podařilo vstoupit do kláštera, odkud byl po 8 měsících pro naprostou neschopnost propuštěn. O dva roky později po smrti otce na něho přešly otcovy dluhy. Skrýval se v podkrovní kostela, kam mu kostelník nosil zbytky jídla. Po půl roce dosáhli příbuzní opět přijetí Josefa D. do kláštera, i když to zákon dlužníkům zakazuje. Tam jmenovaný dosáhl podivným způsobem kněžského svěcení. Ke zkoušce ze čtení a výkladu Evangelíí se naučil jen jedinou kapitolu a kupodivu nezávislý zkoušející otevřel Bibli při zkoušce právě na tom místě. Před dalšími zkouškami musel zkoušející urychleně odcestovat. J. D. je tedy nesložil, přesto byl vysvěcen na kněze. Tím byl definitivně zachráněn před vymáháním dluhů. Podařilo se mu nabyt nějakého majetku. Někdy pro zachování slibu chudoby prodal lepší oděv a jiné věci, které si porídil, ale dříve, než stihl rozdat získané peníze chudým, zase si prodané věci koupil zpátky. Od roku 1630 existují záznamy o tom, že se vznášel ve vzduchu. Tvrdil, že se jedná o dar levitace, který se projeví při myšlence na Boží lásku k lidem. Jakým podvodem dosahoval iluze létání ve skutečnosti, to se nepodařilo prokázat ani inkvizici tribunálu, k němuž bylo z tohoto důvodu podáno několik žalob. Otázkou zůstává i množství údajných zázraků, k nimž došlo na přímluvu obviněného. I tady se mohlo jednat o podvod a matení veřejnosti za účelem získání popularity. Snaha nadřazených o dosažení změny a jejich pomoc v tomto směru nebyla Josefem D. využita, proto se jeví jako nezbytné ještě výrazněji omezit jeho osobní svobodu.

Tenkrát ještě byly noviny „v plenkách“, a tak se k jejich vydavatelům tahle zpráva nedostala. Je tu ovšem někdo, kdo nepotřebuje noviny a zpravodaje, kdo vidí až na dno lidského srdce a neposuzuje lidskýma očima.

Můžeme si představit, že se 18. 9. 1663, když Josef zemřel, jeho duše blížila s obavami k nebeské bráně. Jak dopadne Boží soud? Bude mu odpuštěna jeho nešikovnost? Bude mu odpuštěno to, že se nedokázal skoro nic naučit? Že tak dlouho bojoval se závislostí na některých věcech? Že mu dělalo dobře po tolika letech úplně chu-

doby mít něco zbytečného? Bylo dostatečné jeho pokání a posty? Dokázal dost děkovat za dary, které nezasloužené od Boha dostal, za schopnost vidět do budoucnosti i do hloubi lidských srdcí? A za tu levitaci a za vůni, která z něho vycházela? Bral tyto dary jako trápení místo toho, aby se z nich radoval. Pořád ho někdo okukoval a očichával. Jenže stačil sebemenší podnět, který mu připomněl Boha, a už byl mimo tento svět. To, že sloužil mši někdy i 5 hodin, jistě nevdalo Bohu, ale kdo ví, jestli mu to odpustil kostelník, který musel čekat, až skončí. A byl dostatečně poslušný ke svým představeným? Co když měli pravdu, když ho vydali inkvizici soudu? Mezi bludem a svatým nadšením je velmi tenká hranice.

Pak Josef uviděl Boha tváří v tvář. Zaplavilo ho štěstí, které ho už během pozemského putování zvedalo ze země, ale už bez obav, co na to řeknou náhodní diváci. Tady to bylo normální. Všechny pochybnosti a otázky zmizely. Takový pokoj Josef na zemi nikdy nezažil. Tady ho nerušilo vůbec nic. Přesto však, protože i to potřeboval ke štěstí, dříve než se plně oddal těm krásným pocitům, poslal pozhnání těm, kteří si na zemi nad jeho mrtvým tělem oddechli, že se ho konečně zbavili.

Svatý Josef Kupertinský pocházel z velmi chudé rodiny v Itálii. Jeho dětství bylo poznamenáno nemocí a přestože neměl dostatečné vzdělání a nedokázal se skoro nic naučit, byl Boží milostí přiveden k řeholnímu a kněžskému životu. Vynikal ve ctnostech, zejména v mimořádné poslušnosti, a byl obdařen mnohými mystickými dary, mezi nimiž je charisma zázraků, levitace i nahlížení do srdcí druhých. Měl velkou úctu a důvěru k Boží Matce. Papež bl. Jan Pavel II. ho označil za světce, který „nevychází z módy“ a který stále zůstává „příkladným modelem svatosti a mistrem modlitby“.

Ilustrace: Helena Filčíková

LUMEN Gentium

Základním a klíčovým koncilním dokumentem je konstituce Lumen gentium. Věnuje se totiž církvi jako takové, tedy tomu, jak církev chápe sama sebe. Z ní také vycházejí a na ni navazují mnohé další dokumenty, které dopodrobna rozvíjejí dílčí témata jednotlivých kapitol.

První slova znamenají „Světlo národů“, a tím je nepochybně Kristus. Církev je pak představena jako Kristem zamýšlená a chtěná – na její tváři září Kristovo světlo. Ona je v Kristu „jakoby všeobecnou svátostí spásy“. Možná vás to zarazí, ale vzpomeňte si na klasickou definici svátosti – viditelného znamení neviditelné milosti. Tou neviditelnou milostí je Boží království, které církev hlásá. Ona je jeho zárodkem a počátkem.

A jedním z nejdůležitějších přínosů této konstituce a celého koncilu je důraz na církev jako na putující Boží lid. K tomuto Božímu lidu náležíme my všichni pokřtění v Krista. A zvláštním způsobem máme účast na kněžském úřadu, proto se hovoří o „všeobecném kněžství“ všech věřících. To se realizuje, když slavíme společně liturgii, zvláště pak konáme-li při ní různé služby, např. když ministrujeme.

Koncil ovšem nadále rozlišuje mezi kněžstvím všeobecným, vyplývajícím ze křtu, a kněžstvím služebním, daným ze svěcení. Každé z nich má svým vlastním způsobem účast na jediném kněžství Kristově. Klíčové je, že každý pokřtěný je svým vlastním způsobem povolán ke svatosti.

Zdeněk Dršťka

Foto: wikipedia.org